

Sygn. akt I C 149/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2021 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Gajewska

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Zuzga

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 października 2021 r. w P.

sprawy z powództwa I. S.

przeciwko S. S. (1)

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasądza od pozwanego S. S. (1) na rzecz powódki I. S. kwotę 3 588,22 zł (trzy tysiące pięćset osiemdziesiąt osiem złotych 22/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 08.10.2021r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego S. S. (1) na rzecz powódki I. S. kwotę 219 zł (dwieście dziewiętnaście złotych) tytułem zwrotu części opłaty sądowej od pozwu.

Sygn. akt I C 149/21 upr

UZASADNIENIE

Powódka I. S. wytoczyła powództwo przeciwko S. S. (1) o zapłatę kwoty 3 195,38 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lutego 2019 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że małżeństwo stron zostało rozwiązane wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2013 roku z winy obu stron. Sąd Okręgowy nie rozstrzygnął o korzystaniu ze wspólnej nieruchomości położonej w P. nr 10, przez co między stronami dochodzi do ciągłych konfliktów i nieporozumień. Cały ciężar utrzymania nieruchomości spoczywa wyłącznie na powódce. Powódka ponosi wydatki za prąd, zakup opału, wywóz nieczystości oraz drobnych napraw. Pozwany opłaca jedynie połowę podatku od nieruchomości. Pozwany mimo licznych ustnych wezwań nie reguluje żadnych opłat i odmawia zapłaty połowy poniesionych kosztów przez powódkę w utrzymaniu wspólnego domu.

Powódka dwukrotnie, za pośrednictwem poczty, wezwała pozwanego do zapłaty, jako podstawę swojego żądania wskazując bezpodstawne wzbogacenie pozwanego kosztem powódki. Tych wezwań pozwany nie odebrał. Powódka wskazała, że jest zmuszona do wystąpienia na drogę sądową.

Powódka przedstawiła kalkulację kosztów utrzymania wspólnej nieruchomości położonej w P. 10 od 3 lutego 2019 roku do 31 marca 2021 roku.

Wskazała, że okres rozliczeniowy wynosi 26 miesięcy. W tym okresie powódka poniosła następujące koszty utrzymania nieruchomości:

- energii elektrycznej – 2 924,30 złotych,
- zakupu opału - 3 263,12 złotych,
- wywóz nieczystości – 380 złotych,
- naprawa drzwi wejściowych do domu i kranu na zewnątrz – 161,96 złotych.

Powyższe wydatki stanowią kwotę 6 729,38 złotych.

Powódka I. S. przebywała na nieruchomości przez 26 miesięcy, natomiast pozwany S. S. (1) przebywał na nieruchomości 23 miesiące i 10 dni.

Wobec powyższego powódka zażądała od pozwanego zapłaty połowy kosztów za energię elektryczną i wywóz nieczystości ciekłych za okres 23 miesięcy i 10 dni, która to kwota wynosi 3 195,38 złotych.

W piśmie procesowym z dnia 8 września 2021 roku powódka rozszerzyła powództwo wskazując, że wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 4 906,20 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lutego 2019 roku do dnia zapłaty.

Pozwany S. S. (1) co do zasady nie zgodził się z żądaniem powódki.

W odpowiedzi na pozew wskazał, że korzysta z energii elektrycznej na swojej działce. Tam też gotuje, pierze i myje się. Wskazał, że w latach 2019-2021 użytkował 12m³ opału ze swojego lasu i z obrzynków po budowie. Dodatkowo w 2020 roku zakupił opał za kwotę 1 478 złotych.

Pozwany wskazał, że nie korzysta z nieruchomości wspólnej tzn. nie myje się, nie gotuje. Nie przyjeżdża do niego rodzina.

Na rozprawie w dniu 13 października 2021 roku pozwany oświadczył, że za prąd i wywóz nieczystości może zapłacić powódce 300 złotych. (k. 115v)

Sąd ustalił, co następuje:

I. i S. S. (2) zawarli związek małżeński w dniu 21 kwietnia 1979 roku w K.. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 26 sierpnia 2013 roku w sprawie sygn. akt VI RC 862/12, małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód z winy obu stron.

Pomimo rozwiązania małżeństwa I. i S. S. (2) w dalszym ciągu zamieszkują we wspólnym domu jednorodzinnym.

S. S. (1) w okresie od 3 lutego 2019 roku do 31 marca 2021 roku przebywał na nieruchomości wspólnej przez okres 23 miesięcy i 10 dni, w pozostałym okresie podejmował zatrudnienie pracując na statkach lub przebywał w Stanach Zjednoczonych.

Powódka przez cały wyżej wymieniony okres opłacała rachunki za energię elektryczną, wywóz nieczystości ciekłych, a także zakupu opału. W okresie tym poniosła koszt energii elektrycznej – 2 923,30 złotych, wywozu nieczystości ciekłych w kwocie 380 złotych, zakupu drewna na opał w kwocie 3 263,12 złotych. Ponadto, zapłaciła za naprawę drzwi i kranu kwotę 161,96. I. S. w okresie od 9 kwietnia do 31 sierpnia 2021 roku zapłaciła za energię elektryczną 936,63 złotych.

S. S. (1) w tym czasie nie przekazywał I. S. żadnych kwot na utrzymanie wspólnej nieruchomości

Zarówno powódka jak i pozwany wykonują osobiście prace związane z utrzymaniem nieruchomości wspólnej.

(okoliczności bezsporne; dowód: rachunki za energię elektryczną k. 6-11, 89; rachunek za zakup opału k. 12-15; potwierdzenia przelewu k. 16-17; faktura za wywóz nieczystości płynnych k. 18-19; kserokopia wyroku w sprawie o rozwód z 26.08.2013r. k. 22; kserokopia aktu notarialnego k. 23-24)

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu powódka domagała się od pozwanego zapłaty łącznej kwoty 4 906,20 zł związanej z kosztami utrzymania nieruchomości wspólnej, po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej za okres od 3 lutego 2019 roku do 31 sierpnia 2018 roku. Na skutek orzeczonego rozwodu z dniem 2 października 2013 roku ustała między stronami wspólność ustawowa małżeńska, zatem do majątku wspólnego stosować należy art. 46 kro, zgodnie z którym w sprawach nieunormowanych w artykułach poprzedzających od chwili ustania wspólności ustawowej do majątku, który był nią objęty, jak również do podziału tego majątku, stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku. Wskutek ustania wspólności ustawowej dotychczasowa wspólność majątkowa ulega przekształceniu ze wspólności łącznej we wspólność podobną do wspólności majątku spadkowego i zbliżoną do współwłasności w częściach ułamkowych.

Podstawą prawną dochodzonego przez powódkę roszczenia stanowił przepis art. 207 k.c., zgodnie z którym pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów; w takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną. Wydatki związane z rzeczą wspólną dotyczą poniesionych na nią nakładów. Najczęściej są to wydatki ponoszone w toku normalnej eksploatacji rzeczy, według zasad prawidłowej gospodarki, przy zgodzie większości współwłaścicieli (art. 201 k.c.). Nie można jednak wykluczać wydatków nadzwyczajnych, przekraczających zakres zwykłego zarządu, podejmowanych za zgodą wszystkich współwłaścicieli (art. 199 k.c.). Ciężary to z kolei ponoszone obciążania publiczne takie jak podatki, czy opłaty za media. Byłemu małżonkowi ponoszącemu koszty służy zatem roszczenie o zapłatę połowy poniesionych kosztów.

Roszczenie powódki zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powódce spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 kpc ciążył na niej obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodziła skutki prawne. Sąd w pełni podziela utarte orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: „Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).”

Pozwany nie kwestionował, iż w okresie za który powódka domagała się zapłaty zamieszkiwał w domu. Zakwestionował, że przebywał na nieruchomości w grudniu 2019 roku oraz styczniu 2020 roku, co powódka przyznała. Z przedłożonych przez powódkę rachunków za energię elektryczną wynika, iż za wskazany okres powódka wydatkowała tytułem zapłaty za energię elektryczną kwotę 3 859,93 zł. W tym stanie rzeczy Sąd uwzględnił żądanie powódki zwrotu połowy wydatkowanych kosztów na energię elektryczną, pomijając opłaty za grudzień 2019 roku oraz styczeń 2020 roku wobec zgodnego twierdzenia stron, iż pozwany wówczas nie przebywał na nieruchomości, to jest kwotę 1786,09 zł ($3859,93\text{zł} - 287,75\text{zł} = 3572,18\text{zł}$, $3572,18\text{zł} : 2 = 1786,09\text{zł}$). Powódka udowodniła także, że poniosła koszt wywozu nieczystości ciekłych w kwocie 180 zł i 200 zł oraz z tytułu zakupu opału w kwocie 3 263,12 zł. Łącznie udowodnione, poniesione przez powódkę ciężary wyniosły 7 21,53 zł.

Połowa poniesionych przez powódkę ciężarów wynosi 3 607,65 zł. Powódka zażądała zwrotu poniesionych opłat za wywóz nieczystości w kwocie 170,57 złotych. Zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Zatem powódce przysługuje od pozwanego zwrot kwoty 3 588,22 zł ($3263,12:2 = 1631,56\text{zł}$, $3572,18:2 = 1786,09$, $170,57\text{zł}+1786,09\text{zł}+1631,56\text{zł} = 3588,22\text{zł}$). Od powyższej kwoty Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 8 października 2021 roku, to jest daty doręczenia pozwanemu pisma procesowego zawierającego rozszerzenie powództwa do dnia zapłaty.

Powódka nie udowodniła natomiast żądania pozostałej kwoty tytułem kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej. Wskazać należy, że powódka zakupiła drewno w czerwcu i sierpniu 2021 roku – jeszcze przed sezonem grzewczym. Strony zgodnie przyznały, że pozwany jeszcze w listopadzie 2021 roku zamierza wyjechać i prawdopodobnie nie będzie korzystać z zakupionego przez powódkę opału. Dlatego też, Sąd oddalił żądanie powódki w tym zakresie.

Ponadto, podkreślić należy, iż obie strony ponoszą drobne wydatki na poczet nieruchomości wspólnej, co wynika z zeznań stron. Przedstawione natomiast rachunki na zakup drobnych materiałów do prac remontowych, czy też rachunku za zakup paliwa, nie dowodzą natomiast, aby zostały spożytkowane na nieruchomość wspólną. Powszechnie wiadomym jest, że z posiadaniem własnego wolnostojącego domu z ogrodem łączy się konieczność konserwacji, czy też drobnych napraw, jak również koszty związane z utrzymaniem ogrodu m.in. wykaszanie trawy. Czynności te wykonywane przez współwłaścicieli nieruchomości w ocenie Sądu nie mogą zostać zaliczone jako ciężar związany z utrzymaniem nieruchomości wspólnej.

O kosztach procesu, wobec jedynie częściowego uwzględnienia żądań pozwu, Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c., biorąc pod uwagę wygranie sprawy przez powódkę w 73-ech procentach. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 300 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu. 73 % ze wskazanej kwoty wynosi 219 zł i tą też kwotę Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanego.